

Čikaška izjava o nepogrešivosti Biblije¹

Predgovor

Autoritet Svetoga pisma je ključno pitanje za kršćansku crkvu ovoga i svakog drugog vremena. Oni koji ispovijedaju vjeru u Isusa Krista kao Gospodina i Spasitelja pozvani su pokazati stvarnost njihova učenja poniznim i vjernim vršenjem Božje pisane Riječi. Zastraniti od Svetoga pisma u vjeri i vladanju znači postati nevjeran Gospodar. Priznavanje cjelokupne istine i pouzdanosti Svetoga pisma neophodno je za potpuno shvaćanje i adekvatno priznavanje njegova autoriteta.

Ova *Izjava* iznova potvrđuje tu nepogrešivost Svetoga pisma, razjašnjavajući naše razumijevanje o njoj i upozoravajući nas da ju ne poričemo. Uvjereni smo da poreći je znači odbaciti svjedočanstvo Isusa Krista i Duha Svetoga, kao i odbiti tu pokornost tvrdnjama Božje vlastite Riječi koja obilježava istinsku kršćansku vjeru. Smatramo svojom pravodobnom dužnošću potvrđivati to s obzirom na aktualne otpade naše braće kršćana od istine o nepogrešivosti, te pogrešno razumijevanje ove doktrine posvuda u svijetu.

Ova se *Izjava* sastoji od tri dijela: kratke izjave, članaka potvrde i poricanja te izlaganja. Priređena je tijekom trodnevne konzultacije u Chicagu. Potpisnici *Kratke izjave* i *Članaka* žele potvrditi svoje uvjerenje u pogledu nepogrešivosti Svetoga pisma te ohrabriti i potaknuti jedni druge kao i sve ostale kršćane na progresivno poštivanje i razumijevanje ove doktrine. Priznajemo ograničenja ovoga dokumenta priređenog na kratkoj, intenzivnoj konferenciji, i ne predlažemo da ova *Izjava* dobije vjeroispovjedni status. Štoviše, radujemo se produbljivanju naših vlastitih uvjerenja kroz zajedničke rasprave, te se molimo da *Izjava* koju smo potpisali može biti upotrijebljena na slavu Bogu prema novom reformiranju crkve u njezinoj vjeri, življenju i misiji.

Dajemo ovu *Izjava*, ne u duhu rasprave, već poniznosti i ljubavi koje želimo imati po Božjoj milosti u svakom sljedećem dijalogu koji će proizići iz rečenoga.

1 Čikaška izjava o nepogrešivosti Biblije (*Chicago Statement on Biblical Inerrancy*) je dokument nastao 1978. na međunarodnoj konferenciji vodećih američkih i svjetskih evanđeoskih teologa, održanoj u Chicagu. Konferenciju je organizirao International Council on Biblical Inerrancy. Potpisalo ju je oko tristo poznatih svjetskih evanđeoskih teologa, a prihvatili su je evanđeoski kršćani sa svih kontinenata. S njezinim se tvrdnjama i obrazloženjem slažu i evanđeoski kršćani u Hrvatskoj, stoga je donosimo u prijevodu na hrvatski jezik. Prijevod je napravljen prema izvorniku pohranjenom u arhivu Dallas Theological Seminary (http://library.dts.edu/Pages/TL/Special/ICBI_1.pdf).

Rado priznajemo da mnogi koji poriču nepogrešivost Svetoga pisma ne pokazuju posljedice toga poricanja u ostalom svom vjerovanju i vladanju, te da smo svjesni da mi, koji priznajemo ovu doktrinu, često ju poričemo u životu propuštajući istinski podrediti svoje misli i djela, tradicije i navike Božjoj riječi.

Pozivamo na odaziv ovoj *Izjava* svakoga tko vidi razlog dopune njezinih potvrda o Svetome pismu pomoću samoga Pisma, pod čijim neprolaznim autoritetom stojimo govoreći ovo. Ne tvrdimo da je naše svjedočanstvo nepogrešivo, stoga ćemo biti zahvalni za svaku pomoć koja bi nam omogućila osnažiti ovo svjedočanstvo o Božjoj riječi.

Odbor za pripremu dokumenta

Kratka izjava

- 1.) Bog, koji je sam Istina i govori jedino istinu, nadahnuo je Sveto pismo kako bi objavio sebe izgublenu čovječanstvu kroz Isusa Krista kao Stvoritelja i Gospodina, Spasitelja i Suca. Sveto pismo je Božje svjedočanstvo njega samoga.
- 2.) Sveto pismo, Božja vlastita Riječ, pisano po ljudima, a nadgledano Duhom Svetim, nepogrešivo je božanskog autoriteta u svim sadržajima koje dotiče: treba mu vjerovati, kao Božjoj uputi, u svemu što tvrdi; pokoravati mu se, kao Božjoj zapovijedi, u svemu što zahtijeva; prihvatiti ga, kao Božje jamstvo, u svemu što obećava.
- 3.) Duh Sveti, božanski autor Svetoga pisma, potvrđuje nam ga svojim unutarnjim svjedočanstvom i otvara naše umove da shvatimo njegovo značenje.
- 4.) Sveto pismo, u cijelosti i doslovno Bogom dano, bez pogreške je i nedostatka u cjelokupnom svom nauku, bez obzira izjavljuje li o Božjim djelima u stvaranju, o događajima u povijesti svijeta, o vlastitom književnom izvoru pod Božjim vodstvom ili u svome svjedočenju o Božjoj spašavajućoj milosti u životima pojedinaca.
- 5.) Autoritet Svetoga pisma neizbježno je umanjen ako je ova potpuna božanska nepogrešivost na bilo koji način ograničena ili zanemarena, ili pak uvjetovana shvaćanjem istine suprotnim biblijskom; takve pogreške donose ozbiljne gubitke i pojedincu i crkvi.

Članci potvrđivanja i poricanja

Članak I.

Potvrđujemo da Sveto pismo treba biti prihvaćeno kao autoritativna Riječ Božja.

Poričemo da Sveto pismo dobiva svoj autoritet od Crkve, tradicije ili bilo kojega drugog ljudskog izvora.

Članak II.

Potvrđujemo da je Sveto pismo vrhovno pisano mjerilo po kojemu Bog obvezuje savjest, te da je autoritet Crkve ispod autoriteta Svetoga pisma.

Poričemo da vjerovanja, sabori ili deklaracije Crkve imaju veći ili jednaki autoritet od autoriteta Svetoga pisma.

Članak III.

Potvrđujemo da je pisana Božja riječ u cijelosti Bogom dana objava.

Poričemo da je Biblija samo svjedočanstvo o objavi, ili da tek po doživljaju postaje objava, ili da njezina valjanost ovisi o odazivu ljudi.

Članak IV.

Potvrđujemo da je Bog koji je stvorio čovječanstvo na svoju sliku koristio govor kao sredstvo objave.

Poričemo da je ljudski jezik toliko ograničen time što smo stvorena ljudska bića, da nije prikladno sredstvo za božansku objavu. Nadalje poričemo da je pokvarenost ljudske kulture i jezika zbog grijeha izopačila Božje nadahnuto djelo.

Članak V.

Potvrđujemo da je Božja objava u Svetome pismu progresivna.

Poričemo da kasnija objava, koja može ispuniti raniju objavu, ikada ispravlja ili se suprotstavlja ranijoj. Nadalje poričemo da je dana ijedna normativna objava od zatvaranja novozavjetnoga kanona.

Članak VI.

Potvrđujemo da je Sveto pismo u cijelosti, do svake riječi izvornika, dano božanskim nadahnućem.

Poričemo da nadahnuće Svetoga pisma može biti istinski potvrđeno kao cjelina, ali bez njegovih dijelova, ili da dijelovi mogu biti potvrđeni, a ne i cjelina.

Članak VII.

Potvrđujemo da je nadahnuće djelo u kojemu nam je Bog po svome Duhu, po ljudskim autorima, dao svoju Riječ. Porijeklo Svetoga pisma je božansko. Način božanskog nadahnuća uvelike ostaje tajna za nas.

Poričemo da se nadahnuće može pripisati ljudskoj pronicljivosti ili nekakvom uzvišenom stanju svijesti.

Članak VIII.

Potvrđujemo da je Bog u svome djelu nadahnuća upotrijebio karakteristične osobnosti i književne stilove pisaca koje je odabrao i pripremio.

Poričemo da je Bog, učinivši da ti pisci koriste upravo riječi koje je on odabrao, nadvladao njihove osobnosti.

Članak IX.

Potvrđujemo da je nadahnuće, iako ne podrazumijevajući sveznanje, jamčilo istinsko i vjerodostojno izražavanje o svemu o čemu su biblijski pisci bili potaknuti govoriti i pisati.

Poričemo da je ograničenost ili grešnost tih pisaca, nužno ili drukčije, unijela iskrivljavanje ili netočnost u Božju riječ.

Članak X.

Potvrđujemo da se nadahnuće, precizno rečeno, odnosi samo na autografski ili izvorni tekst Svetoga pisma, koji se po Božjoj providnosti s velikom preciznošću može utvrditi iz raspoloživih rukopisa. Nadalje potvrđujemo da su prijepisi i prijevodi Svetoga pisma Božja riječ u onoj mjeri u kojoj vjerno predstavljaju izvorni tekst.

Poričemo da na bilo koji bitan element kršćanske vjere utječe nedostatak potpisa. Nadalje poričemo da taj nedostatak čini dokazivanje biblijske nepogrešivosti neispravnim ili irelevantnim.

Članak XI.

Potvrđujemo da je Sveto pismo, budući da je dano božanskim nadahnućem, nepogrešivo, tako da je, ne vodeći nas u zabludu, istinsko i pouzdano u svim pitanjima koje dotiče.

Poričemo da je moguće da Biblija bude istovremeno nepogrešiva i zabludiva u svojim tvrdnjama. Nepogrešivost i nezabludivost se mogu razlikovati, no ne i odvojiti.

Članak XII.

Potvrđujemo da je Sveto pismo u cijelosti nepogrešivo, bez ikakve obmane, prijevare ili zablude.

Poričemo da nepogrešivost Biblije ovisi o duhovnim, vjerskim ili otkupiteljskim temama, bez obzira na povijesna i znanstvena dokazivanja. Nadalje poričemo da znanstvene pretpostavke o povijesti zemlje mogu biti upotrijebljene na odgovarajući način za poricanje biblijskoga učenja o stvaranju i potopu.

Članak XIII.

Potvrđujemo ispravnost korištenja izraza nepogrešivost kao teološkoga izraza s obzirom na potpunu istinitost Svetoga pisma.

Poričemo da je primjereno procjenjivati Sveto pismo prema standardima istine ili laži koji nisu svojstveni njegovoj uporabi ili svrsi. Nadalje poričemo da nepogrešivost pobijaju određeni biblijski fenomeni kao što je nedostatak suvremene tehničke preciznosti, pravopisne i gramatičke nepravilnosti, pronicljivi opisi prirode, zapisi o obmanama, uporaba hiperbola i zaokruženih brojeva, tematsko razvrstavanje podataka, promjenjiv izbor podataka u paralelnim izvještajima ili uporaba slobodnih citata.

Članak XIV.

Potvrđujemo jedinstvo i unutarnji sklad Svetoga pisma.

Poričemo da navodne pogreške i nepodudarnosti koje još uvijek nisu riješene poništavaju biblijske tvrdnje o istini.

Članak XV.

Potvrđujemo da se doktrina o nepogrešivosti temelji na biblijskom učenju o nadahnuću.

Poričemo da se Isusovo učenje o Svetome pismu može odbaciti pozivajući se na

pogodnosti ili bilo koje prirodno ograničenje u njegovoj ljudskosti.

Članak XVI.

Potvrđujemo da je doktrina o nepogrešivosti bila sastavni dio vjere Crkve tijekom njezine povijesti.

Poričemo da je nepogrešivost doktrina koju su izmislili učenjaci protestantizma, ili da je reakcionarno stajalište nametnuto kao odgovor na negativan viši kritici-zam.

Članak XVII.

Potvrđujemo da Sveto pismo potvrđuje Pismo, uvjeravajući vjernike u istinitost Božje pisane Riječi.

Poričemo da ta potvrda Svetoga pisma djeluje odvojeno od ili protiv Svetoga pi-sma.

Članak XVIII.

Potvrđujemo da tekst Svetoga pisma treba biti tumačen pomoću gramatičko-po-vijesne egzezeze, uzimajući u obzir njegove književne oblike i elemente, te da Sveto pismo treba tumačiti Pismo.

Poričemo opravdanost bilo kakve obrade teksta ili istraživanja izvora koji ga pot-krepljuju te vode do relativiziranja, vađenja iz konteksta povijesti, obezvređivanja njegova učenja ili odbacivanja njegovih tvrdnji o autorstvu.

Članak XIX.

Potvrđujemo da je priznavanje potpunog autoriteta, nepogrešivosti i nezabludi-vosti Svetoga pisma presudno za zdravo razumijevanje kršćanske vjere u cjelini. Nadalje potvrđujemo da takvo priznavanje treba voditi snažnijem preobličavanju na Kristovu sliku.

Poričemo da je takvo priznavanje neophodno za spasenje. Međutim, nadalje po-ričemo da se nepogrešivost može odbaciti bez ozbiljnih posljedica, kako za poje-dinca, tako i za Crkvu.

Izlaganje

Naše razumijevanje doktrine o nepogrešivosti mora biti stavljeno u kontekst šireg učenja Svetoga pisma o samome Pismu. Obrazloženje daje zapis o pregledu doktrine iz kojega je proizišla naša kratka izjava i članci.

Stvaranje, objava i nadahnuće

Trojedini Bog, koji je stvorio sve postojeće i sve vodi svojom stvaralačkom Riječi, stvorio je čovječanstvo na svoju vlastitu sliku da bi živjelo i komuniciralo s njim, po uzoru vječnog zajedništva ljubjećeg odnosa unutar Trojstva. Kao nositelj Božje slike, čovjek je trebao čuti Božju riječ koja mu je upućena i odazvati se u radosti obožavanja u poslušnosti. Povrh i iznad Božje samoobjave u stvorenom poretku i redosljedu događaja u njemu, ljudska bića od Adama do danas primala su poruke od njega, bilo neposredno kao što navodi Sveto pismo, bilo posredno u obliku dijela ili samog Pisma u cjelini.

Kad je Adam pao, Stvoritelj nije prepustio čovječanstvo konačnom sudu, već mu je obećao spasenje i počeo mu se objavljevati kao Otkupitelj u redanju povijesnih događaja usredotočivši se na Abrahamovu obitelj te došavši do vrhunca u življenju, smrti, uskrsnuću, sadašnjoj i budućoj službi, te obećanom dolasku Isusa Krista. U tom je okviru, s vremena na vrijeme Bog govorio grešnim ljudskim bićima određene riječi osude i milosti, obećanja i zapovijedi, uvodeći ih na taj način u savez uzajamne predanosti između njega i njih, u kojemu ih blagoslivlja milosnim darovima, a oni ga blagoslivljaju odgovarajućim štovanjem. Mojsije, kojega je Bog upotrebljavao kao posrednika u prenošenju Božjih riječi njegovu narodu u vrijeme Izlaska, stoji na pročelju dugog niza proroka u čija usta i spise Bog stavlja svoje riječi za Izraelovo oslobođenje. Božja je svrha u ovom slijedu poruka bila održati savez otkrivajući svom narodu svoje ime – to jest, svoju narav – te svoju volju vezano uz odredbe i svrhu u sadašnjosti i za budućnost. Taj niz Božjih proročkih glasnika završio je s Isusom Kristom, Božjom utjelovljenom Riječi, koji je i sam bio prorok – više od proroka, a ne manje – te s apostolima i prorocima prvog naraštaja kršćana. Kad je Božja konačna i neopoziva poruka, njegova riječ svijetu o Isusu Kristu, bila izrečena i razjašnjena od strane kruga apostola, slijed objavljenih poruka je bio dokinut. Otada nadalje Crkva je trebala živjeti i spoznavati Boga po onome što je već bio rekao, i to za sva vremena.

Na Sinaju je Bog napisao uvjete svog saveza na kamenim pločama, kao svoje trajno svjedočanstvo te neprekidnu dostupnost, a tijekom razdoblja proročke i apostolske objave poticao je ljude da pišu poruke koje je slao njima i po njima, zajedno s hvalospjevnim zapisima o njegovu postupanju s njegovim narodom,

kao i moralnim prikazom saveznoga življenja te oblike slavljenja i molitve za saveznu milost. Teološka stvarnost nadahnuća u nastajanju biblijskih dokumenata odgovara teološkoj stvarnosti izrečenih proroštava: iako su osobnosti ljudi koji su pisali izražene u onome što su pisali, riječi su bile božanski sastavljene. Stoga, što Pismo kaže, Bog kaže; njegov je autoritet Božji autoritet, jer je on vrhovni Autor, koji ga je poslao kroz umove i riječi izabranih i pripremljenih ljudi koji su slobodno i vjerno "Duhom Svetim poneseni od Boga govorili" (2 Pt 1,21). Sveto pismo mora biti priznato kao Riječ Božja na temelju njegova božanskog podrijetla.

Autoritet: Krist i Biblija

Isus Krist, Božji Sin koji je utjelovljena Riječ, naš Prorok, Svećenik i Kralj, vrhovni je posrednik Božje komunikacije s čovjekom, kao i posrednik svih Božjih milosnih darova. Objava koju je dao nije samo verbalna; objavio je Oca i svojom prisutnošću i djelima. A ipak, njegove su riječi bile od presudne važnosti; jer je bio Bog, govorio je od Oca, i njegove će riječi suditi svim ljudima o posljednjem danu.

Kao pretkazani Mesija, Isus Krist je središnja tema Svetoga pisma. Stari je Zavjet unaprijed gledao na njega; Novi se Zavjet osvrće na njegov prvi dolazak te iščekuje drugi. Kanon Svetoga pisma je božanski nadahnut, i prema tome normativno svjedočanstvo o Kristu. Stoga, nijedna hermeneutika u kojoj povijesni Krist nije središnja točka, nije prihvatljiva. Sveto pismo mora biti priznato onakvim kakvo ono u temelju jest – svjedočanstvo Oca o utjelovljenom Sinu.

Starozavjetni kanon bio je dovršen do Isusova vremena. Jednako je tako novozavjetni kanon sada dovršen jer se nijedan novi apostolski svjedok o povijesnom Kristu sada više ne može roditi. Nijedna nova objava (drukčija od Duhom-danog razumijevanja postojeće objave) neće biti dana dok Krist ponovno ne dođe. Kanon je u načelu bio stvoren božanskim nadahnućem. Zadatak Crkve je bio prepoznati kanon koji je Bog bio stvorio, a ne stvoriti svoj vlastiti.

Riječ *kanon*, koja označava pravilo ili standard, jest putokaz prema autoritetu, što znači pravo na upravljanje i kontrolu. Autoritet u kršćanstvu pripada Bogu u njegovoj objavi, što s jedne strane znači Isus Krist - živa Riječ, i s druge strane, Sveto pismo - pisana Riječ. Kristov autoritet i autoritet Pisma jedno su. Kao naš Prorok, Krist je svjedočio da se Pismo ne može prekršiti. Kao naš Svećenik i Kralj, posvetio je svoj zemaljski život vršenju Zakona i proroka, čak i umrijevši iz poslušnosti prema mesijanskom proročanstvu. Na taj način, kao što je vidio da Pismo potvrđuje njega i njegov autoritet, tako je svojom podložnošću Pismu potvrdio autoritet Pisma. Kao što se podredio Očevu napatku danom u njegovoj Bibliji (našem Starom zavjetu), tako traži da čine i njegovi učenici – ne odvojeno, već sukladno apostolskom svjedočenju o njemu koje im je sam nadahnuo poda-

rivši im Duha Svetoga. Dakle, kršćani se pokazuju vjernim slugama svoga Gospodara podređujući se božanskom napatku danom po proročkim i apostolskim pismima koja zajednički tvore našu Bibliju.

Dokazujući svoju uzajamnu autentičnost, Krist i Pismo se spajaju u jedincato vrelo autoriteta. Krist kako ga tumači Biblija i kristocentrična Biblija, Biblija koja naviješta Krista, s ovoga su stajališta jedno. Što se tiče činjenice o nadahnuću, zaključujemo da ono što Pismo kaže, Bog kaže, dakle, iz objavljenoga odnosa između Isusa Krista i Pisma možemo jednako izjaviti da što Pismo kaže Krist kaže.

Tumačenje pojmova nepogrešivost i nezabludivost

Sveto pismo, kao nadahnuta Riječ Božja koja autoritativno svjedoči o Isusu Kristu, može biti propisno nazvano *nezabludivo* ili *nepogrešivo*. Ti niječni izrazi imaju posebnu vrijednost, jer izričito jamče presudne pozitivne istine.

Riječ *nezabludiva* označava nepostojanje zablude ili pogrešnog vođenja, i na taj način kategorički jamči da je Sveto pismo siguran, točan i pouzdan vodič po svim pitanjima.

Isto tako, riječ *nepogrešiva* označava kvalitetu slobode od svakojake prijevare ili pogreške i na taj način jamči istinu da je Sveto pismo vječno istinito i pouzdano u svim svojim tvrdnjama.

Potvrđujemo da kanon Svetoga pisma treba uvijek biti tumačen na temelju činjenice da je nezabludiv i nepogrešiv. Međutim, kod određivanja onoga što tvrdi Bogom-poučeni pisac u svakome odlomku, moramo najviše pozornosti obratiti na njegove tvrdnje i karakter kao ljudski proizvod. Kod nadahnuća je Bog upotrijebio kulturu i običaje autorove sredine, sredine kojom Bog vlada svojom suverenom providnošću; zamisliti da je drugačije, znači pogrešno tumačiti.

Dakle, povijest moramo smatrati poviješću, poeziju poezijom, hiperbolu i metaforu kao hiperbolu i metaforu, poopćavanje i usklađivanje onime što jesu, i tako dalje. Razlike između književnih vrsta u biblijska vremena kao i u našim vremenima moraju se također uzeti u obzir: budući da su, primjerice, nekronološki poredane naracije i neprecizna citiranja bila uobičajena i prihvatljiva te nisu kršila očekivanja onoga vremena, ne smijemo smatrati te stvari pogreškama kad ih otkrijemo kod biblijskih pisaca. Kad se ne očekuje niti traži potpuna točnost, nije pogrešno ako je se ne postigne. Pismo je nepogrešivo, ne u smislu da je potpuno točno po suvremenim standardima, već u smislu dobrog izricanja svojih tvrdnji i postizanju mjere istine na koju su autori upućivali.

Istinitost se Pisma ne poriče pojavom nepravilnosti u njezinoj gramatici ili pravopisu, izvanrednim opisima prirode, zapisima o pogrešnim tvrdnjama (npr. sotonske laži), ili u navodnim nepodudarnostima između jednoga odlomka i drugog. Nije ispravno postaviti takozvani "fenomen" Pisma nasuprot učenja Pi-

sma o samome Pismu. Naizgledne nesuglasnosti se ne smiju zanemarivati. Njihovo će rješavanje, tamo gdje se to može uvjerljivo postići, potaknuti našu vjeru, a tamo gdje se u danom trenutku ne nazire uvjerljivo rješenje, trebamo odati poštovanje Bogu pouzdajući se u njegovo uvjeravanje da je njegova Riječ istinita, unatoč tim pojavama, te ostajući uvjereni da će se jednoga dana pokazati da su to bile iluzije.

Budući da je čitavo Pismo proizvod jednoga božanskog uma, tumačenje mora biti unutar granica analogije Pisma i treba izbjegavati hipoteze kojima bi se ispravljao jedan biblijski odlomak pomoću drugoga, bilo u svrhu progresivne objave ili nesavršenog pojašnjavanja nadahnuta piščeva uma.

Iako Sveto pismo ni na jednom mjestu nije određeno kulturom u smislu da njegovom učenju nedostaje sveopća valjanost, ponekad je kulturalno uvjetovano običajima i običajnim stajalištima određenog razdoblja, tako da primjena njegovih načela u današnje vrijeme nalaže drukčiji vid djelovanja.

Skepticizam i kritika

Od vremena Renesanse, točnije od vremena Prosvjetiteljstva, razvijali su se svjetonazori koji uključuju skepticizam o osnovi kršćanskog nauka. Takvi su agnosticizam koji poriče da se Boga može spoznati, racionalizam koji poriče da je Bog neobuhvatljiv, idealizam koji poriče da je Bog transcendentalan, te egzistencijalizam koji poriče racionalnost u njegovu odnosu s nama. Kada ta nebiblijska i protubiblijska načela prodru u ljudske teologije na razini pretpostavki, kao što se danas često događa, vjerno tumačenje Svetoga pisma postaje nemoguće.

Prijepis i prevođenje

Budući da Bog nigdje nije obećao nepogrešivo prepisivanje Pisma, neophodno je ustvrditi da je jedino rukopisni tekst izvornih dokumenata bio nadahnut, te da treba održati potrebu za tekstualnom kritikom kao sredstvom otkrivanja eventualnih propusta koji su se mogli uvući u tekst tijekom njegova prepisivanja. Zaključak je ove znanosti, međutim, kako se čini da su hebrejski i grčki tekst začuđujuće dobro očuvani, tako da imamo dovoljno opravdanja potvrditi, zajedno s Westminsterским vjeroispovijedanjem, osobitu Božju providnost u ovom pitanju i izjaviti da autoritet Pisma nikako nije ugrožen činjenicom da prijepisi koje posjedujemo nisu u potpunosti bez pogreške.

Isto tako, nijedan prijevod nikad nije niti može biti savršen, i svi su prijevodi za korak dalje od *autografa* (izvornog rukopisa). Ipak, zaključak je jezične znanosti da su barem kršćani koji govore engleski jezik, bogato opskrbljeni u ovo

vrijeme mnoštvom dobrih prijevoda i nemaju razloga zdvajati u zaključivanju da im je istinska Riječ Božja nadohvat ruke. Doista, u pogledu čestog ponavljanja glavnih događaja u Pismu kojima se ono bavi, te o neprestanom svjedočanstvu Duha Svetoga o Riječi i po Riječi, nijedan ozbiljan prijevod Svetoga pisma ne može toliko iskriviti njegovo značenje, da ne bi moglo učiniti njegovog čitatelja mudrim “na spasenje po vjeri, vjeri u Kristu Isusu” (2 Tim 3,15).

Nepogrešivost i autoritet

U našem potvrđivanju autoriteta Pisma, podrazumijevajući njegovu potpunu istinu, svjesno stojimo s Kristom i njegovim apostolima, zapravo s čitavom Biblijom i s glavnim tijekom crkvene povijesti od prvoga dana do ovog vremena. Zabrinuti smo radi nemarnog, nepažljivog, i naizgled površnog načina na koji mnogi danas odustaju od ovog vjerovanja koje ima dalekosežno značenje.

Svjesni smo također, da odustajanje od očuvanja potpune istine Biblije od strane onoga tko ispovijeda kako priznaje njezin autoritet, rezultira velikim i ozbiljnim nemirom. Rezultat poduzimanja takvoga koraka je taj da Biblija koju je Bog dao gubi svoj autoritet, a autoritet umjesto toga dobiva Biblija koja je svedena na sadržaj prema zahtjevima nečijeg kritičkog promišljanja i koji se u načelu smanjuje i dalje. To znači da u biti neovisni razum sada ima autoritet, nasuprot biblijskoga učenja. Ako se ovo ne uoči, i ako se do tada evanđeoske istine još uvijek slijede, osobe koje poriču potpunu istinu Pisma mogu tražiti pravo na evanđeoski identitet iako su se metodološki udaljili od evanđeoskoga načela spoznaje k nestabilnom subjektivizmu, i bit će im teško nastaviti dalje.

Potvrđujemo da ono što Pismo kaže, Bog kaže. Neka on bude proslavljen. Amen i Amen.

Prevela Ljubinka Jambrek